

Penthouse Zuidas

ALLES MAG WORDEN GEZEGD

SJOERD
ZUIDZEE

Penthouse Zuidas

Alles mag worden gezegd

Sjoerd Zuidzee

Colofon

Eerste uitgave: maart 2021
Sjoerd Zuidzee

Uitgeverij Vogelvrij

Redactie: Machteld Stilting, Thom Kleiss
Cover: Jesse Jeroen Unlimited
Opmaak: Arjen Broeze, Kingfisher Design
Correctie: Janke Scharff

ISBN E-boek: 978-90-8305-585-5
ISBN Paperback: 978-90-8321-545-7

© 2021 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaargemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2021 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

1.

Het was nacht in het ruime, fraai ingerichte penthouse, waar de drieënveertigjarige, met oppervlakkige maatstaven knap te noemen Wouter Deschamps op zijn tablet met een mengeling van interesse, opwinding en afschuw zat te kijken naar wat er gaande was op de social media. In de achtergrond bevond zich de artificiële sterrenhemel van de nieuwe zakenstad, hoofdzakelijk gevormd door de zinloze nachtverlichting van de kantoren in de torens die nog maar een paar jaar oud waren. Amsterdam was pas korte tijd bezig van een dorp een metropool te worden. De Zuidas was het eerste strookje aan de rand van de rondweg, die aangeduid werd met 'de ring', dat de allure had van hoogbouw zoals die een stad als New York kenmerkte. De Nederlanders die daar werkten, tussen de vele expats door, waren dan ook behoorlijk trots op de internationale, grootstedelijke sfeer die de nieuwe buurt uitstraalde. Daarom wilden ze er ook wonen, en wie het zich kon veroorloven deed dat ook. Wouter had zijn stukje status een jaar geleden in bezit gekregen en zat zich daar op dat moment midden in de nacht toch wel weer even een man van de wereld te voelen. Hij bleef onder de indruk van het uitzicht.

Meestal mengde hij zich niet in de oorlogen op Twitter en Facebook. Het had ook geen zin. Zijn commentaren waren te genuanceerd en te aarzelend om enige aandacht te trekken. En hoewel hij zich meer identificeerde met wat men rechts noemde dan met het zogenaamde links, voelde hij zich toch een man van het midden. Zoals dat een Nederlander betaamde, vond hij. Het was nou eenmaal de volksaard. De Nederlander maakte de handel tot prioriteit en was van nature opportunistisch en ijverig. Dat had het verleden ook laten zien. Of het nou de slavernij of de Jodenvervolgving betrof, de Nederlander maakte meestal eerst wat morele tegenwerpingen - voor de *bühne*, zoals dat heette - maar ging dan vervolgens ijverig aan de slag om het allemaal vlot en effectief te laten verlopen. Wat de handel in slaven en de deportatie van Joden betrof was het land zeer succesvol gebleken.

Na wat gestommel vanuit de slaapkamer verscheen Elise van

eind dertig, ook in een ochtendjas, die wat onhandig om haar fraaie lichaam leek te hangen. 'O, zit je hier?' vroeg ze stuurs.

'Zoals je ziet.'

Ze ging ver van hem af zitten, in de enorme fauteuil aan de andere kant van het hoogpolige kleed. 'Kon je niet slapen?'

'Nee. Jij ook niet?'

'Ik zag dat je weg was.'

'En toen maakte je je zorgen?' Hij probeerde zijn ironie ontspannen te laten klinken. Ruzie was wel het laatste waar hij nu zin had.

'Dat niet. Maar ik lag wel even aan je te denken.'

'Toch wel?'

'Verdien je niet.'

'En jij verdient het niet om wel te kunnen slapen. Na zoiets.'

'Want ik moet me schuldig voelen of zo? Of bang zijn voor de toekomst?' Ze keek hem strijdvaardig aan.

Wist ze dat die felle ogen haar aantrekkelijk maakte? Waarschijnlijk toch niet. Sommige vrouwen hebben dat nou eenmaal: wat ze ook doen, hoe ze ook kijken, ze blijven seks uitstralen. 'Of het moet je geen reet kunnen schelen allemaal. Dat kan natuurlijk ook.'

'Heb je tegen Cecile ook zo geschreeuwd?'

'Dan kan je begrijpen waarom ze bij me weg is, bedoel je?'

'Aangenaam is anders.'

'Heb jij... Hoe heet-ie...?'

'Ik neem aan dat je Niels bedoelt?'

'Heb je Niels ook als een kind behandeld?'

'Niels wás een kind en ik heb jou niet als een kind behandeld.'

'Ik kreeg een standje van je. En daar had ik geen zin in. We leven in een tijd dat je niks meer mag zeggen en ik ben het daar niet mee eens. Ik bepaal graag zelf wat ik tegen mensen zeg en wat niet. En hoe ik dat doe.' Misschien moest hij haar het laatste woord geven? Dan kon er een einde gemaakt worden aan dit gesprek.

'En ik mag daar mijn mening over geven.'

Hij haalde zijn schouders op. 'Maar die gaat over de vorm, niet over de inhoud. Oninteressant en beledigend eigenlijk. Je luisterde

niet eens naar wat ik zei. Niemand luistert meer. Het is allemaal buitenkant geworden. Mensen luisteren niet meer naar wát er gezegd wordt.' Hij had geen zin in dit gesprek. Waarom moest hij het drie keer in de week met mensen over steeds hetzelfde hebben?

'Dus ga je expres zo hard mogelijk schreeuwen.'

'Op het moment dat iemand zegt dat domme mensen geen stemrecht zouden mogen hebben, confronteer ik die persoon met het feit dat hij een tegenstander is van de democratie.'

'Het klonk een beetje anders.'

'Emotie. Mag dat ook al niet meer?'

'Van mij mag het. En dan mag ik zeggen dat je je hebt misdragen.'

Ja hoor. Daar gingen ze weer. Waarom wilde mensen eigenlijk hun gelijk halen? Waar wilde hij haar van overtuigen en waarom? 'Luister nou even, goddomme. Moet ik het tien keer zeggen? Het gaat om wát iemand zegt, de betekenis van de woorden. En of hij of zij het nou hard zegt of zacht, subtiel of rechtuit, wat maakt het uit?'

'Het maakt uit. Mensen schrikken ervan.'

'Als mensen verschrikkelijke dingen zeggen en ik zeg tegen ze dat ze verschrikkelijke dingen zeggen, met enige emotie dus, mogen ze van mij schrikken.'

'Je bereikt er niks mee.'

'We moeten blijven protesteren tegen onrecht. Dat is wat de mensheid doet. Al eeuwenlang. En op een bepaald moment valt de munt.' Klonk dit arrogant? Ongetwijfeld. Waarschijnlijk omdat het ook een arrogante uitspraak was.

'Kijk eens aan, het is een missie.' Ze lachte schamper. 'Je bent een strijder en je strijdt voor de mensheid.'

'Zo is het. Het is mijn rechtvaardigheidsgevoel.'

'Ik zit gewoon niet graag naast dat domme geschreeuw. Mag het? Heb ik die vrijheid?'

O god, hoe ontsnapte hij hier aan? Hij moest misschien toch maar weer meer alleen zijn. Waarom was hij zo afhankelijk van vrouwelijk gezelschap. 'Heb je het nou over het schreeuwen daar of het schreeuwen hier?' Hij probeerde rustig te praten. 'Want daar heb ik niet geschreeuwd. Misschien een beetje mijn stem verheven. Meer was het niet. Ik heb ze geconfronteerd en ik heb daar niet bij geschreeuwd.'

‘Je hebt geschreeuwd. Daar en hier en in de auto. Je schreeuwde maar door. Ik hou er niet van.’

Deed zij ook haar best het niet te laten escaleren? Daar zag het toch niet naar uit. ‘Dat is me inmiddels duidelijk, maar het was geen schreeuwen. En al was het dat wel. Je houdt er niet van. Prima. Dus?’ Ja, nu was het mis. Dit ging naar de afgrond, hij voelde het.

‘Je hebt het al gezegd. Ik heb begrepen dat we er een punt achter zetten.’

‘En dan ga jij rustig slapen?’

‘En jij niet? Dus misschien ben je wel heel erg bang, Wouter. Dat je straks een man alleen bent, die helemaal niemand heeft. Die elke avond alleen zit. In zijn mooie, dure penthouse aan de Zuidas. Zwelgend in zijn gelijk. Vechtend voor de mensheid.’

Hij knikte. Weglopen voor de waarheid, dat was zijn eer te na. Dat had hij nooit gedaan. ‘Zou kunnen dat ik daar bang voor ben. Dat gevaar loop ik. Dat ik zo afknop op iedereen dat ik met niemand meer omga en vereenzaam.’

‘Goed dat je je dat realiseert. Laten we maar nog een wijntje nemen. Jij?’

‘Ach ja.’

2.

‘En wat ga jij dan doen? Als we uit elkaar gaan. Nu we uit elkaar zijn, bedoel ik. Wat ga jij doen?’

Ze zaten met rode wijn in enorme glazen.

‘Ik zie wel wat er op mijn pad komt.’

‘Tuurlijk. Het komt allemaal vanzelf naar je toe.’ Het klonk misschien ironisch, maar dat was het niet, wist hij. Het was de waarheid. Een vrouw zoals zij hoefde zich niet in te spannen of uit te sloven. Ze werd geleefd door haar uiterlijk.

‘Omdat ik borsten en een vagina heb, bedoel je?’

‘Dat op zich is niet genoeg, maar jij hebt ze van een bepaalde kwaliteit, dus dat komt wel goed, denk ik.’

‘Dat is niet alleen seksistisch, het is ook nog denigrerend.’

O ja natuurlijk. Kregen we die weer. Ook zo’n modeverschijnsel. Alles was seksistisch tegenwoordig. Voor een knipoog kon je al veroordeeld worden. ‘Ik zeg toch niet dat je verder niks anders bent? Je bent misschien ook nog goed in je vak of zo.’

‘Misschien, zeg je?’

‘Zou kunnen. Ik weet het niet. Ik kan het niet beoordelen.’

‘Zou kunnen. Je weet het niet. Je kunt het niet beoordelen.’

Ze klonk hard nu. Ze had al besloten. Dat was wel duidelijk. ‘Zo is het.’

‘Dus in de eerste plaats ben ik een paar goedgekeurde borsten en een acceptabele vagina, en daarna ben ik dan misschien ook nog wel goed in mijn vak?’

‘Het is je eigen volgorde, niet de mijne. En als het seksistisch is, is het seksistisch in jouw voordeel.’ Dat deden vrouwen nu: gebruik maken van hun vrouwelijkheid als dat ze uitkwam en er verontwaardigd afstand van nemen als ze daar op gewezen werden.

‘Wou je me alleen maar om die borsten en die vagina?’

‘Ze speelden een grote rol. En waarom wou je mij?’

‘Een gevoel.’

‘Ja ja.’ Hij schudde meewarig zijn hoofd. Zag dat er denigrerend

uit? Waarschijnlijk wel. 'Maar je zag wat voor kleren ik droeg, hoe ik praatte, wat voor auto ik reed, en een tijdje later zag je mijn penthouse en toen dacht je: die wil ik wel.'

'Zo is het niet gegaan.'

Wouter grijnsde. 'Het was de twinkeling in mijn ogen, mijn geur, mijn uitstraling.'

'Ja.'

'Grappig dat al die vrouwen die alleen maar afgaan op die twinkeling in iemands ogen, die geur en die uitstraling, toevallig altijd uitkomen bij mannen met geld en status en zo.'

'Ik kan heel goed voor mezelf zorgen. Ik heb je niet nodig. Financieel, bedoel ik.'

'Maar je wilt niet met een ijscoman.'

'Een ijscoman?'

'Een ijscoman. Of een bouwvakker. Of een taxichauffeur.'

'Ik sluit ze steeds minder uit, merk ik.'

Goed antwoord, dacht hij. Slim. 'Het is prettig om niet tegengesproken te worden, bedoel je?' Ook niet slecht natuurlijk. Dit was een steekspel op niveau, dat was te waarderen.

'Een ijscoman of een bouwvakker of een taxichauffeur zijn te dom om mij tegen te spreken, wou je zeggen? Stemrecht hebben ze ondanks dat wel, hè?'

Hij veerde op en keek haar geamuseerd aan. Blij bijna. 'Dat is echt een hele mooie, Elise. Erg slim. Kan ik waarderen.'

'En dat zonder te schreeuwen. Had je niet verwacht van iemand die haar bestaan baseert op haar borsten en haar vagina.'

Wouter grinnikte, legde zijn tablet weg, stond op en wandelde naar het grote raam. De ruit was zo schoon dat het leek of hij zo verder kon lopen, de donkere nacht in. Aanvankelijk had het feit dat hij dertien hoog woonde hem angst aangejaagd, maar dat was minder geworden na een paar maanden. Was hoogtevrees niet gewoon niets anders dan de aandrang jezelf de diepte in te gooien? Gelukkig was de balustrade van zijn balkon te hoog voor een impuls van een seconde. Hij zou echt moeten klimmen. 'Ben je eigenlijk niet juist gevallen op het feit dat ik dingen durf te zeggen?' vroeg hij.

‘Dat denk ik wel, ja.’

‘Maar vanavond ging ik te ver?’

‘Ik had kritiek. Daar kon je niet tegen.’

‘Ik had kritiek op je kritiek. Daar kon jij niet tegen.’

‘En toen gingen we tegen elkaar schreeuwen en besloten we uit elkaar te gaan.’

‘Laten we het daar maar op houden.’

‘En daar kon jij niet van slapen.’

‘Ik kan het niet ontkennen.’

‘En ik kwam nog even kijken hoe het met je ging. En daar zitten we dan. In de nacht.’

‘Jij zit, ik sta. In de hemel. De zakenhemel.’

‘Willen we echt uit elkaar of was het emotie. Dat is de vraag.’

‘Dat is de vraag, ja. Wat vind jij?’ Hij draaide zich naar haar om en keek haar aan.

‘Ik weet het niet. Ik vind ons al een halfjaar geen geweldige combinatie. De eerste weken misschien wel. Maar daarna ging het al snel bergafwaarts.’

Ze had gelijk, wist. Ze was mooi en slim en toch werkte het niet. Was dat omdat ze niet volgzaam was en overal bovenop zat en tegenin ging? Wilde hij toch liever een vrouw die hem gelijk gaf en intellectueel zijn mindere was? ‘We zijn niet echt een goeie match, nee,’ zei hij afstandelijk. Hij had geen zin haar deelgenoot te maken van deze gedachten.

‘Dus?’

Hij aarzelde. Natuurlijk wilde hij nu van haar af zijn, dat was de impuls die hij kende - wegwezen, opsodemieteren - maar hij wist ook door de tijd dat hij na Cecile alleen was geweest, dat hij daar een hoge prijs voor zou moeten betalen. Alleen leven was niet makkelijk en om de een of andere reden leek alles dan toch leeg en zinloos. Of nog leger en nog zinlozer. ‘Misschien is het een idee de beslissing nog maar even voor ons uit te schuiven,’ zei hij.

‘Nee.’ Zij schudde haar hoofd als een onwillig klein kind. ‘Als we het weten, weten we het. Dan hoeven we daar niet uit beleefdheid een paar afschuwelijke maanden over te doen. Het leven is kort.’

‘Weten we het?’

‘Als we afgaan op wat er allemaal gezegd is vanavond...’

‘Emotie.’

‘Begrijp ik hieruit dat je toch nog twijfels hebt?’ Ze keek hem recht aan, brutaal.

Ze heeft de macht, dacht hij, en ze weet het. Ze was goed met mensen, met mannen, en ze was slim en aantrekkelijk. Ze zouden in de rij voor haar staan. Ze zou zich vermaken, laten fêteren, tot ze iemand zou treffen die ze leuker vond dan de anderen en dan zou ze een tijdje bij hem blijven. Het was een spel dat ze nog een jaar of tien, vijftien kon spelen, daarna zou het minder worden, omdat ze ouder werd. Dan was het zaak iemand gevonden te hebben bij wie ze zou kunnen blijven. Maar dat hoefde pas dan, nu nog niet. Waarom had hij die macht niet? Hij zag er goed uit, hij had geld, hij zou die macht ook moeten hebben. En hij had hem misschien ook wel, maar waarom voelde dat niet zo? Was hij onzeker over zichzelf?

‘Ik ben ervan overtuigd dat je het al weet,’ vervolgde ze op dezelfde brutale en confronterende toon. ‘Ik denk dat je diep vanbinnen allang besloten hebt dat het klaar is. Dat je alleen nog niet weet wanneer de knoop definitief doorgehakt gaat worden. En als dat zo is, dan stel ik dus voor dat we het lijden kort houden. Dat is beter.’

‘Misschien wel ja.’ Praatte ze zo direct en hardvochtig omdat ze dacht dat hij er bewondering voor had als een vrouw dat deed? Dat zou best eens kunnen. ‘Ik zal je missen,’ zei hij zo aardig mogelijk.

‘Mijn borsten en mijn vagina, bedoel je?’

‘Ook ja. En je gezelschap.’

Samen is iets leuker dan alleen?’

‘Ja. Ik kan het niet ontkennen.’

‘Dat is wel een beetje weinig om voor te blijven.’

‘Wat wil je dan? Liefde?’

‘Is dat zo vreemd?’

Ze keken elkaar even recht in de ogen. Waren minnaars ook elkaars tegenstanders? Was een relatie ook een gevecht? Hij vroeg het zich af. ‘Als het al bestaat heb ik mijn kansen erop verspeeld bij Cecile, vrees ik,’ zei hij zakelijk. ‘Ik heb nu alleen nog maar de

suggestie van liefde in de aanbieding. Niet veel meer.' Hij vroeg zich af of hij de waarheid, sprak. Geloofde hij niet meer in de liefde? Of had hij er misschien zelfs nooit in geloofd? Of was dit allemaal niet meer dan een stoere, cynische pose? 'Ik denk niet dat ik het nog kan.'

'Ja ja. Nee nee.'

'Sorry.'

'En wat wil je dan? Ik bedoel, als het geen liefde is, wat is het dan wel? Wat wil je?' Ze klonk oprecht geïnteresseerd.

'Ik heb niks te willen. Alles wordt voor me bepaald. Door van alles en nog wat. Het weer, de politiek, de immigratie, vrouwen, toeval, noem maar op.'

Elise lachte hardop. 'De zielige witte man. Heel modieus.'

'Geef het de naam die je wilt.'

'Go with the flow, zou ik zeggen.'

'Alsof ik een keus heb.' Hij liep terug naar zijn plek op de bank en plofte daar neer. 'Ik wil weg uit dit kloteland. Het is gewoon geen goed land meer. Democratie stelt geen reet meer voor, politici zijn poppen, marketingrobots, niemand durft meer iets te zeggen, terwijl ze wel op internet iedereen anoniem verrot schelden. Vrouwen zijn geen vrouwen meer, mannen durven geen mannen meer te zijn. Het geld van mensen die hun leven lang belasting hebben betaald, gaat zonder overleg naar hysterische hobby's van de elite, zoals klimaat, immigratie en de Europese Unie. Het wordt ze gewoon afgepakt. Waar zou ik voor blijven? Als ik verkoop wat ik heb en ik ga ergens in Frankrijk in een chateautje zitten, heb ik niks of niemand meer nodig. Een klein kasteeltje met een appelboom, een paar kippen, een kratje wijn met plastic dopjes, wat kaas en brood, en een blik bonen. Ik heb er genoeg van hier, van het liegen en bedriegen, van de opgedrongen moraal, van de beeldvorming, van niets kunnen zeggen omdat je anders de rest van je leven gebrandmerkt bent. Ik heb genoeg van de domheid, de blinde domheid. Van in de politiek eerst achter iemand aanlopen en hem vereren als de Messias, om hem vervolgens drie jaar later aan het kruis te nagelen. Ik heb er genoeg van dat we doen alsof we iets voor iemand over hebben, alsof we ons inzetten voor de gemeenschap. Maar ik heb inderdaad het meeste genoeg van al die labbekken op het internet. Schreeuwers

zonder ruggengraat. Anonieme schreeuwers en schelders. Ik heb gewoon genoeg van dit kutland. Ik verkoop wat ik heb en ik ben weg.'

Elise lachte.

'Ik vind het niet om te lachen.'

'Alsof het in Frankrijk anders is.'

'Ik versta ze bijna niet. Dat scheelt.'

'Je zult daar vereenzamen.'

'Yep. Alles heeft een prijs.' Hij stond op, liep naar het tuimelraam bij de keuken en opende het een stukje. Vervolgens nam hij een sigaret uit het pakje dat daar in de vensterbank lag, pakte de aansteker, stak de sigaret aan en rookte. De slierten grijze rook cirkelden met gracieuze bewegingen naar buiten. 'Ik ga weg. Ik heb het gehad hier.'

'Ik weet het. Het is inmiddels een erg bekende riedel geworden.'

'Niet voor niks.'

'Kloteland, klotebaan, klotevriendin.'

'Zoiets.' Na nog een paar ferme trekjes maakte hij de sigaret uit in het kleine asbakje dat naast het pakje in de vensterbank stond. 'Ik ga proberen nog een paar uurtjes te pakken.' Hij liep de slaapkamer in, de deur achter zich open latend.

'Ik ben misschien wel weg als je wakker wordt,' zei zij bozig.

Er kwam geen antwoord.

'Heb ik goddomme net mijn huis opgezegd.'

Stilte.

'Ik moet ergens wonen, Wouter,' verhief ze haar stem. 'Daar zul je me dan wel even mee moeten helpen. Ik moet ergens wonen.'

Er kwam geen reactie.

'Als je nu gewoon gaat slapen,' riep zij, nu boos en angstig tegelijk, 'ben ik inderdaad weg. Ben ik gewoon weg. Hoor je me? Wouter? Hoor je me? Je hoort me, geef antwoord.'

Stilte. Buiten brandden de duizend lichtjes rustig verder. Het zag er misschien leuk uit, maar verspilling was het wel.

3.

Drie weken later ontving Wouter ene Omar met-een-moeilijke-achternaam, die zich als een van de potentiële kopers had gemeld en eruit gesprongen was omdat hij zei haast te hebben, wat natuurlijk gunstig kon zijn. Waar het geld ook vandaan kwam, geld was geld en wie haast had zou wel wat extra kunnen en willen betalen, was Wouters gedachte. Er waren twee kijkers vóór Omar met-de-moeilijke-achternaam geweest, die gezegd hadden onder de indruk te zijn van het penthouse, vooral van het uitzicht natuurlijk, maar die de vraagprijs te hoog vonden. Dat was ook absoluut het geval, zeker toen daar ter plekke bij werd aangetekend dat het eigenlijk een vanaf-prijs was en dat er dus een bod verwacht werd dat daar nog boven lag. En dan waren er ook nog de hoge servicekosten en de afkoop van erfpacht. Heel mooi maar echt te duur, was bij beiden de conclusie geweest. Het wachten was op een liefhebber, een gek of op iemand voor wie een tonnetje meer of minder weinig uitmaakte.

‘En dan zijn we weer terug in de woonkamer,’ besloot Wouter de korte rondleiding.

Omar posteerde zich midden op het grote kleed en keek nog eens aandachtig om zich heen. ‘Mooi allemaal. Ik kan niet anders zeggen.’

Zijn ietwat fatterige, maar smaakvolle kleding verraadde enige ijdelheid.

‘Zoekt u voor een klant of zo?’ vroeg Wouter.

‘Voor een klant? Nee. Voor mezelf.’

‘O. Oké. Prima.’

‘Wat voor klant bedoelt u?’

‘Nee, ik dacht misschien dat u makelaar was of zo. Tussenpersoon. Dat komt voor.’

‘Nee, dat ben ik niet.’

‘Zoveel te beter. Korte lijnen, altijd goed.’

‘Zeker.’ De man knikte. ‘En u verkoopt het inclusief de meubels en alles, heb ik begrepen?’

‘Als iemand het allemaal hebben wil, graag.’

‘Wilde plannen?’

‘Zoiets ja.’

‘Weg uit Nederland?’

‘Inderdaad ja.’

‘Heeft u er genoeg van?’

‘Zoiets.’ Wouter hield zich op de vlakte. Dit was wel de laatste persoon met wie hij een ingewikkeld gesprek over zijn vertrek uit zijn vaderland ambieerde.

‘Inclusief alles komt mij heel goed uit,’ zei Omar. ‘En het kan dus ook op de korte termijn?’

‘Hoe korter, hoe beter. Morgen, overmorgen, zegt u het maar. Bij wijze van spreken dan natuurlijk. Er moet nou eenmaal het een en ander geregeld worden. Maar ik kan soepel zijn en snel schakelen.’

‘Mooi. Wat ik schreef. Ik heb snel iets nodig. Waar ik zo min mogelijk aan hoeft te doen.’

‘Dan is dit ideaal. *Turn key*. Zoals dat heet. En alles mag achterblijven. Tot en met het linnengoed, de planten, het servies, het bestek en het stoffer en blik. Alles. Maar...’ Wouter aarzelde even.

‘Maar wat?’

‘Het moet wel officieel allemaal.’

‘Wat bedoelt u?’ Omars donkere ogen keken hem ineens scherp aan.

‘Bij de notaris en zo.’

‘Uiteraard. Kan het ook anders dan?’

‘Nee natuurlijk niet. Wat ik wil zeggen is dat de gehele prijs via de koopacte betaald dient te worden. Als u begrijpt wat ik bedoel. Het is dus niet zo dat er sprake kan zijn van een gedeelte apart. Cash, bedoel ik. Dat risico kan ik me niet veroorloven. Ondanks mijn vertrek naar het buitenland. Ik bedoel, ik meld het maar even. Voor de zekerheid.’

‘Alles officieel,’ zei Omar. ‘Uiteraard.’ Hij draaide zich af en staaarde naar buiten.

‘Prima.’

Ze stonden daar even wat onwennig met zijn tweeën te zwijgen.

Wouter wist dat hij in de ogen van de man iets verkeerd had gezegd, maar waarom eigenlijk? Waarom kon dat niet gemeld worden? Er werd veel gesjoemeld in de vastgoedwereld. Hij had daar in het begin van zijn carrière in het vastgoed uitvoerig aan meegedaan en ook tegenwoordig was er nog weleens wat. Kleine dingetjes. Door bijvoorbeeld de waarde van de roerende zaken zo hoog mogelijk te maken, kon de prijs waar overdrachtsbelasting over betaald werd een stukje worden gereduceerd. Dat zou nu natuurlijk ook kunnen. Ruimschoots zelfs. De waarde van het meubilair was hoog en kon nog hoger dan dat worden ingeschat. Zo kon hij de koper tegemoetkomen, ook al was dat waarschijnlijk uiteindelijk niet veel meer dan symbolisch. Waarom wilde hij dat nu niet? Waarom bood hij dat nu niet aan?

Opeens wist hij het: hij wilde deze man zijn penthouse liever niet verkopen. Dat was het. En waarom wilde hij dat dan niet? Het sloeg nergens op namelijk. Business was business. 'Heeft u interesse?' vroeg Wouter vriendelijk. Hij moest professioneel zijn, geld was geld.

'Ja,' zei Omar beslist. 'Ik hoop dat we zaken kunnen doen. Mag ik even gaan zitten?'

'Uiteraard. Gaat uw gang.'

Omar ging zitten, Wouter zelf ook. 'Wilt u koffie of iets anders?' Weer klonk het niet erg uitnodigend, hoorde hij. Hij wantrouwde deze man, stelde hij vast. Zijn intuïtie zei hem dat er iets niet in orde was.

'Nee, dank u wel.'

'Prima.'

'Ik heb interesse. Maar de prijs, plus de servicekosten, plus de erfpacht. Het is aan de hoge kant allemaal.'

'Ik weet het, maar dat is wat het kost hier.'

Weer klonk het afstandelijk, niet open. Het liet geen ruimte voor een volgende stap. Verdomme, hij moest zich beheersen en professioneel zijn. Kappen nu. Wantrouwen gebaseerd op intuïtie, hij had geleerd daar niet te veel op af te gaan. Gevoelens kwamen uit alle hoeken en gaten en om allerlei redenen, het was onzakelijk en dus onverstandig je daardoor te laten leiden. Onsympathieke klanten waren ook klanten. Geld was geld, verdomme.

‘Het is een vraagprijs toch?’

‘Een vanaf-prijs zelfs.’ Weer klonk het afwerend, vijandig bijna. Shit. Amateur.

‘Ook nog.’ De man knikte een voor Wouter bekende knik. Het was er een die verontwaardiging verborg. Hoe durft u zo’n bedrag te vragen, het is belachelijk veel, pure diefstal. Had hij te dure tapijten aangeboden op een markt in Tunesië, om maar iets te noemen, dan zou er zo gereageerd worden door zijn klanten. Met veel theater. Nu niet, in zijn wereld niet. Emotie was niet *cool* en toonde zwakte. Het bleef nu bij een minzaam knikje.

‘Het lijkt misschien wat aan de hoge kant, maar het afwerking-niveau van alles rechtvaardigt dat. Heeft u de keuken en de badkamer goed bekeken?’

Omar zuchtte een minuscule zucht. ‘U heeft geen makelaar met wie ik kan onderhandelen?’

‘Ik doe het zelf. Ik zit in het vastgoed.’

‘Vandaar. Ik snap het. Goeie business op het moment.’

‘De laatste tijd wel ja.’

Er viel een stilte. Niet ver van het penthouse verwijderd en ongeveer op de hoogte van waar zij zich bevonden vloog de traumahelikopter van het VU-ziekenhuis, zo te zien op de weg terug naar de thuisbasis, met wie weet wat voor leed en ellende aan boord.

‘Ik wil wel een bod doen.’

‘Gaat uw gang.’ Hij klonk al minder afstandelijk en dat was goed. Hij moest nu open zijn, zakelijk, vriendelijk. Dit was een potentiële klant. Je kon niet weten waar hij zijn geld vandaan had gehaald en het deed er ook niet toe.

‘Maar ik heb bijna het gevoel dat dat geen zin heeft.’

Wouter kneep met zijn ogen en zweeg. Blijkbaar straalde hij nog steeds onwil uit. ‘Ik begrijp niet wat u bedoelt,’ loog hij.

‘U wilt mij uw appartement wel verkopen?’

‘Uiteraard. Daarvoor zitten we hier.’

‘Prima. Dan heb ik me vergist,’ zei de man. ‘Des te beter. En de vraagprijs is een vraagprijs toch?’

‘Ik ga er niet veel onder zitten.’

‘Waarom noemt u het dan zo?’

‘Mensen bieden tegenwoordig meestal meer dan er gevraagd wordt.’

‘Niet in dit segment.’

‘Nee?’ Weer was er de irritatie. De man zei iets wat waar was en toch wekte het zijn weerzin. Waar kwam het door dat je de een meteen aardig vond en aan de ander meteen een hekel had? Had het iets met zijn Noord-Afrikaanse afkomst te maken? Hij had toch altijd zakengedaan met iedereen? Vond hij eigenlijk diep vanbinnen dat de man gewoonweg het recht niet had zo hoog van de toren te blazen? Omdat hij zich bescheiden diende op te stellen, omdat hij een gast was in Nederland?

‘Er staat van alles te koop in deze prijsklasse,’ zei Omar. ‘En soms al maandenlang.’

Hij had gelijk. Nou en? ‘Het is mijn huis, ik mag ermee doen wat ik wil,’ zei Wouter.

‘Absoluut.’

Er viel een korte stilte. Omar stond op en liep door de ruimte, terwijl hij alles nog eens rustig in zich opnam, alsof hij wilde onderzoeken wat het penthouse hem waard was. Hij bleef bij het grote raam staan en keek naar buiten. ‘Mooi uitzicht. Ik kan niet anders zeggen.’

‘Ja. Zeker.’

‘De stad aan je voeten.’

‘Ik geniet er elke dag weer van. ’s Avonds is het nog mooier. Met oud en nieuw zit je op de eerste rij.’

‘Dus zelfs als ik u de vraagprijs zou bieden, zouden we geen deal hebben?’

‘Biedt u de vraagprijs?’

‘Liever niet. Ik denk niet dat het dat waard is. In vergelijking met. Maar het is een mooie flat met inderdaad een hoogwaardig afwerkingsniveau. En u heeft het smaakvol ingericht.’

‘Heb ik iemand voor ingehuurd.’

‘En het is wel ongeveer wat ik zoek. Ongeveer precies eigenlijk. Zeg ik u eerlijk. Maar ja.’ Hij keek weer naar buiten.

‘En zou dat dan onder voorbehoud van financiering zijn?’

‘Nee.’

‘U heeft geen hypotheek nodig?’

‘Nee.’

Wouter aarzelde even. Het werd echt een beetje ongemakkelijk nu. Wie kon zo’n bedrag op tafel leggen? Zijn intuïtie zat er dus waarschijnlijk minder naast dan hij dacht. ‘U weet dat de notaris tegenwoordig moet vragen waar het geld dat gebruikt wordt voor de aanschaf van een huis of appartement vandaan komt?’ zei hij. ‘U moet de herkomst aantonen.’

Omar draaide zich om en keek hem recht in de ogen. ‘U denkt dat ik wil betalen met zwart geld? Dat is het.’

‘Als dat zo is, dan kan dat dus niet.’

‘Waarom denkt u dat ik dat wil?’

‘Het is nogal een smak geld.’

‘En als ik een smak geld zou hebben, dan zal daar wel een luchtje aan zitten?’

‘U heeft een kapitaal beschikbaar, u heeft haast, u wilt alle meubels en de hele inventaris hebben. Dat is wel een aanwijzing, laten we eerlijk zijn.’

‘Want dan zal ik gezien mijn afkomst wel in de cocaïne zitten of zo, bedoelt u?’

En dat was natuurlijk het moment, wist Wouter. Dat was de genegeerde olifant in de kamer. Daar ging het om. ‘Interessant dat u dat zegt.’ Hij merkte dat hij onder de indruk was. De man durfde het te benoemen. ‘Maar ik heb het niet over afkomst gehad.’

‘Dat durft u niet. Maar u denkt het wel. Denk ik.’

‘Zou dat zo vreemd zijn? Als u een Rus zou zijn geweest, of een Chinees, dan zou ik er ook op gewezen hebben. Op de verplichting de herkomst van het geld bij de notaris te verantwoorden, bedoel ik. Dus het heeft niets te maken met waar u op doelt.’ Tegen wie had hij het eigenlijk? Tegen de man tegenover hem of tegen zichzelf?

‘Maar als ik het type Rotterdamse havenbaron was geweest of zo, dan niet?’

‘Nee. Dan niet nee. Dat is waar.’

‘Dan had u het wel vertrouwd?’

‘Is dat zo gek? Er zijn havenbaronnen die zo’n bedrag gewoon op tafel kunnen leggen. En dan is het oké. Ik bedoel, dan kan ik het plaatsen. Omdat het vaker voorkomt.’

Omar zweeg.

Wouter aarzelde even, besloot dat deze man wel wat kon hebben en zei het toen toch maar: 'Statistiek. Ik bedoel, we kunnen er wel heel hysterisch over gaan lopen doen dat mannen in jurken met baarden en zonder snorren er bij de douane altijd uitgepikt worden, maar het is niet meer dan statistiek: in de groep mannen in jurken met baarden en zonder snorren heb je meer terroristen dan in andere groepen. Je hebt meer kans op het vangen van een terrorist in de ene groep dan in de andere. Dus een elftal hockeymeisjes mag meteen doorlopen, de mannen in jurken worden gecontroleerd.'

'Toe maar.'

'Havenbaronnen hebben vaak meer geld dan anderen. Dat is profileren, gebaseerd op de harde cijfers van de statistiek. Dat gaat niet over racisme, dat gaat over logica, ervaringen, tijdwinst.'

'Ben ik nu opeens van drugshandelaar gepromoveerd naar terrorist?'

'Nee. Ik geef een voorbeeld van hoe de dingen werken in de praktijk.'

'Als u een terrorist zou zijn, zou u dan op reis gaan in een jurk en met een baard en zonder snor?' Omar grijnsde. Opeens was er een grijns. 'Als ik drugshandelaar zou zijn, zou ik dan op deze manier een duur penthouse proberen te kopen? Stomme terrorist zou dat zijn, en stomme drugshandelaar.'

Wouter lachte even met hem mee. Een klein lachje was het. Er viel opeens iets van hem af, merkte hij. Het was de ironie die ervoor zorgde dat hij zich plotseling meer op zijn gemak voelde. Of was het omdat ze nu niet meer om de hete brei heen draaiden en ze gewoon allebei konden zeggen wat ze dachten?

Het was allebei, besloot hij. Ook dat laatste. Hij had niks tegen allochtonen, migranten, gastarbeiders, anders gekleurden of wie dan ook, hij wilde alleen maar mogen zeggen wat hij dacht en vond. Daar ging het hem om. Zijn ongemakkelijke gevoel van net was veroorzaakt geweest door het gevoel dat hij niet vrijuit kon spreken.

'U wilt dat ik u verklaar hoe ik aan mijn geld kom?'

'U moet het aan de notaris verklaren.'

‘Dat weet ik. Maar ik heb het over nu en hier. U vertrouwt mij niet. U wilt uw penthouse verkopen, maar niet aan mij.’

‘Dat heb ik niet gezegd. Juist niet.’

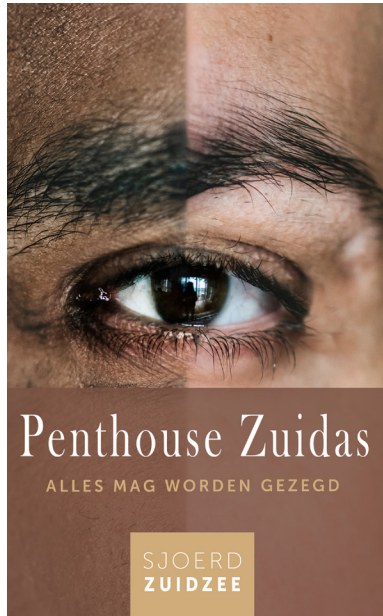
‘Ja, u zegt dat u het wel wilt, maar ik vind dat moeilijk te geloven. Het spijt me. Misschien gaat het er mij niet om wat u zegt, misschien gaat het er mij om wat u denkt. Ik heb liever dat u dat dan ook zegt.’

‘Daarin kunnen we elkaar de hand schudden. Laat alles maar gezegd worden, dan weten we tenminste waar we aan toe zijn.’

‘Mooi. Daar zijn we het dus over eens.’ Omar liep terug naar zijn plek en ging weer zitten. ‘Een kopje koffie graag, als dat kan.’

‘Natuurlijk. Neem me niet kwalijk.’ Wouter stond op en liep naar de keuken.

Verder lezen?

Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/boek/?id=penthouse-zuidas>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boeken met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms.

Het doel van Uitgeverij Vogelvrij is 'lezen' een ander imago te geven en het geschreven verhaal toegankelijker te maken voor de consument van nu, die meer op beelden is gericht. Uitgeverij Vogelvrij zet niet de schrijver maar de lezer centraal.

Elke maand verschijnt er minstens één nieuw boek. Soms vermakelijk, soms romantisch, soms controversieel, maar altijd entertaining. De digitale edities van onze boeken zijn direct op onze website aan te schaffen. Amazon verzorgt de gedrukte versies.

Meer informatie over onze boeken vind je op:

<https://uitgeverijvogelvrij.nl>

